

REPUBLIKA SLOVENIJA
USTAVNO SODIŠČE

Številka: Up-41/98

Datum: 13.3.1998

ODLOČBA

Ustavno sodišče je v postopku odločanja o ustavni pritožbi S. V. M. iz M. na seji dne 13. marca 1998

o d l o č i l o:

1. S tem, ko sta Upravno in Vrhovno sodišče opustili odločanje o zahtevi za odložitev izvršitve odločbe Ministra za pravosodje št. 041-2/95 z dne 24.12.1997, je bila pritožniku kršena pravica iz 23. člena Ustave.

2. Upravno sodišče mora v roku sedem dni od prejema te odločbe odločiti o zahtevi pritožnika za odložitev izvršitve odločbe Ministra za pravosodje št. 041-2/95 z dne 24.12.1997. Do pravnomočne odločitve sodišča o navedeni zahtevi ostane v veljavi 2. točka sklepa Ustavnega sodišča št. Up-41/98 z dne 26.2.1998.

O b r a z l o ž i t e v

A.

1. Pritožnik je dne 17.2.1998 vložil ustavno pritožbo zoper v izreku tega sklepa navedeno odločbo Ministra za pravosodje.

Zatrjeval je kršitev pravice iz 14. člena, 22. člena in tretjega odstavka 49. člena Ustave ter kršitev pravice iz 26. člena Mednarodnega pakta o državljanskih in političnih pravicah.

Poleg tega je zatrjeval, da je že ob vložitvi tožbe v upravnem sporu, to je 30.12.1997, predlagal začasno odložitev izvršitve izpodbijane odločbe do pravnomočne odločitve v upravnem sporu - o njej pa da sodišče do vložitve ustavne pritožbe ni odločilo, kar po mnenju pritožnika ne predstavlja odločanja v razumnem roku.

2. Ustavno sodišče je s sklepom št. Up-41/98 z dne 26.2.1998 ustavno pritožbo v delu, v katerem se je z njo izpodbijala navedena odločba Ministra za pravosodje, zavrglo, v delu, v katerem je pritožnik zatrjeval opustitev odločanja Upravnega in Vrhovnega sodišča o zahtevi za odložitev izvršitve te odločbe, pa sprejelo v obravnavo.

3. Ustavna pritožba je bila na podlagi 56. člena Zakona o Ustavnem sodišču (Uradni list RS, št. 15/94 - v nadaljevanju: ZUstS) poslana Vrhovnemu sodišču, Upravnemu sodišču in notarki, ki je bila imenovana z navedeno odločbo.

4. Predsednik Upravnega sodišča je na navedbe v ustavni pritožbi odgovoril. Meni, da so pritožbene navedbe, ki se nanašajo na možnost odločanja o predlogu za izdajo začasne odredbe pred tem sodiščem, neutemeljene. Navaja, da sta bila z odločbama Sodnega sveta št. 2/97-334 in 27/97-335 z dne 23.12.1997 dodeljena opravljati sodniško službo na Upravno sodišče dva sodnika Višjega sodišča v Ljubljani. Zato je Upravno sodišče že 1.1.1998 pričelo izvrševati sodno funkcijo po določbi prvega odstavka 93. člena Zakona o upravnem sporu (Uradni list RS, št. 50/97 - v nadaljevanju: ZUS). O tem je bila po navedbah predsednika Upravnega sodišča širša javnost obveščena na tiskovni konferenci

Ministra za pravosodje dne 12.1.1998. Upravno sodišče je v navedeni sestavi doslej že odločalo, med drugim tudi o nekaterih predlogih za začasno zadržanje izvrševanja izpodbijanih upravnih aktov. Zato po zatrjevanju Upravnega sodišča po 1.1.1998 ni mogoče šteti Vrhovnega sodišča za stvarno pristojno sodišče.

Ustavni pritožnik je predlog za izdajo začasne odredbe, vložen pri Vrhovnem sodišču 30.12.1997, dopolnil s pripravljeno vlogo z dne 19.1.1998, ki jo je naslovil in poslal Vrhovnemu sodišču.

Upravno sodišče je spis v upravnem sporu pritožnika prevzelo od Vrhovnega sodišča kot zadnjega izmed približno 3750 prevzetih spisov. Pripravljeno vlogo z dne 19.1.1998 pa je prejelo od Vrhovnega sodišča dne 26.2.1998. Šele po tem datumu bi Upravno sodišče lahko vsebinsko odločalo o predlogu za začasno zadržanje.

5. Vrhovno sodišče v odgovoru na ustavno pritožbo navaja, da so pritožbene navedbe neutemeljene. Navaja, da je bila pritožnikova tožba v upravnem sporu predana pristojnemu sodišču 30.1.1998.

Pritožnik se je v svoji vlogi z dne 19.1.1998 skliceval na opravilno številko zadeve, pod katero je bila vpisana tožba, ne da bi to vlogo označil kot samostojen procesni akt - kot zahtevo za začasno zadržanje. Pritožnik je odvetnik in je vedel, da Vrhovno sodišče po 1.1.1998 ni več pristojno za sprejem vloge, o kateri je pristojno odločiti Upravno sodišče. Ta pripravljeno vlogo niti ni bila naslovljena na Upravno sodišče. Vrhovno sodišče je to vlogo evidentiralo v posebnem vpisniku in jo tako kot ostale vloge, poslane očitno nepristojnemu sodišču, odstopilo Upravnemu sodišču ob smiselni uporabi 22. člena Zakona o pravnem postopku. Pod št. II Upr 218/98 z dne 24.2.1998 je bila Upravnemu sodišču 26.2.1998 odstopljena tudi ta pripravljeno vlogo. Vrhovno sodišče opozarja, da je Upravno sodišče prevzelo več kot 3700 nerešenih vlog iz let 1996 in 1997 ter prejelo blizu 200 novih vlog, poslanih v januarju in februarju 1998 stvarno očitno nepristojnemu sodišču.

6. Na ustavno pritožbo je odgovorila tudi imenovana notarka M. Z. Navaja, da ustavni pritožbi v delu, v katerem jo je Ustavno sodišče sprejelo v obravnavo, ne ugovarja. Meni pa, da posledic nedelovanja Upravnega sodišča ni mogoče prevaliti nanjo. Meni, da Ustavno sodišče pri odločitvi o začasnem zadržanju ni upoštevalo nepopravljivih škodljivih posledic, ki z zadržanjem nastajajo njej kot prizadeti osebi. Poleg tega pa ji pred odločitvijo Upravnega sodišča tudi ni bila dana možnost sodelovanja v postopku, v katerem se odloča o njenem pravnem položaju. Zato naj bi Ustavno sodišče pri tem odločanju ravnalo v nasprotju z 22. členom Ustave. M. Z. navaja, da je poslovni prostor za izvrševanje notarske službe kupila z dolgoročnim posojilom, ki ga je nameravala plačevati iz dohodka notarske pisarne. Po imenovanju za notarko naj bi bila vložila vse svoje prihranke in najela dodatno gotovinsko posojilo, da bi zagotovila pričetek poslovanja. Pred notarsko zaprisego naj bi bila izbrisana iz imenika odvetnikov, od 27.2.1998 pa naj tudi ne bi bila več upravičena do nadomestila osebnega dohodka po prenehanju ministrske funkcije. Zato naj bi bila brez zaposlitve in s tem brez sredstev za preživljanje sebe in svoje mladoletne hčere ter brez možnosti za poravnavanje finančnih obveznosti, ki jih je prevzela zaradi notarske pisarne. Poleg tega naj bi brez zaposlitve ostala tudi njena sestra, ki naj bi v notarski pisarni opravljala administrativna dela. Delovno razmerje v prejšnji službi ji je že prenehalo zaradi pričakovane nove zaposlitve. Predlaga, da Ustavno sodišče 2. točko sklepa št. Up-41/98 z dne 26.2.1998 razveljavi ali pa odločitev o začasnem zadržanju veže na pogoj, da se da zavarovanje za škodo, ki naj bi ji nastajala v višini en milijon SIT mesečno, kar naj bi predstavljalo povprečni mesečni bruto dohodek slovenskega notarja.

B. - I.

7. Predmet te odločitve je torej ustavna pritožba v delu, v katerem pritožnik uveljavlja kršitev pravice iz 23. člena Ustave. Pritožnik je prvič predlagal začasno zadržanje odločbe o imenovanju notarke v tožbi, s katero je dne 30.12.1997 sprožil upravni spor pri Vrhovnem sodišču. Pritožnik je z zahtevo z dne 4.1.1998 Ministru za pravosodje in Notarski zbornici Slovenije predlagal, da do odločitve v upravnem sporu začasno zadržita izvrševanje odločbe o imenovanju notarke. S pripravljeno vlogo z dne 19.1.1998 je pritožnik predlagal Vrhovnemu sodišču, da na podlagi 69. člena ZUS odloči o navedenem začasnem zadržanju, ker naj bi Upravno sodišče še ne poslovalo.

8. Pritožnik je torej ob vložitvi tožbe v upravnem sporu predlagal začasno zadržanje izvrševanja izpodbijane odločbe, ko to po določbah Zakona o upravnem sporu (Uradni list SFRJ, št. 4/77), ki so se ob vložitvi tožbe še uporabljale, ni bilo možno. Po tedanji ureditvi bi pritožnik lahko le na podlagi 17. člena tedanjega Zakona o upravnem sporu zahteval od organa, ki je izdal odločbo, da zadrži njeno izvrševanje do dokončne odločitve v upravnem sporu, in če ta organ v roku ne bi odločil, bi pred Vrhovnim sodiščem lahko sprožil upravni spor zaradi molka organa. Vendar pa so se že s 1.1.1998 pričele uporabljati določbe ZUS, ki v 69. členu ureja možnost začasnega zadržanja izpodbijanega akta in za odločanje o njem predpisuje izpolnitev posebne procesne predpostavke - poprejšnje odločanje po drugem odstavku 30. člena ZUS. Po določbi drugega odstavka 93. člena ZUS bi morale zadeve, ki jih je po 30. juniju 1996 prejelo Vrhovno sodišče (torej tudi pritožnikovo tožbo), pa o njih do 1.1.1998 še ni bilo odločeno, prevzeti s tem datumom Upravno sodišče. Po določbi tretjega odstavka tega člena se postopek v teh zadevah nadaljuje po določbah tega zakona o postopku na prvi stopnji, dejanja, ki so bila opravljena pred Vrhovnim sodiščem, pa se ne ponovijo. To pa pomeni, da bi morale Upravno sodišče, če bi mu Vrhovno sodišče odstopilo pritožnikovo tožbo v upravnem sporu v skladu z določbo drugega odstavka 93. člena ZUS, v roku sedem dni po 1.1.1998 odločiti o zahtevanem začasnem zadržanju.

Pritrditi je treba Upravnemu sodišču, da tedaj o njem vsebinsko še ni bilo mogoče odločiti. Upravno sodišče bi zahtevo lahko le zavrglo, ker pritožnik še ni izkazal izpolnitve procesne predpostavke po drugem odstavku 30. člena ZUS. To predpostavko je pritožnik izkazal šele s svojo vlogo z dne 19.1.1998, ki pa je ni vložil pri stvarno pristojnem sodišču, ampak pri Vrhovnem sodišču. Pri tem ni pomembno, kako je pritožnik vlogo formalno poimenoval, pomembna je njena vsebina. Iz nje pa je razvidno, da je pritožnik vlogo naslovil na Vrhovno sodišče zavestno (in ne pomotoma) in tudi izrecno zahteval od Vrhovnega sodišča, da odloči o začasnem zadržanju ob sklicevanju na to, da Upravno sodišče ne posluje. V tem primeru bi se moralo Vrhovno sodišče po določbi 16. člena ZUS in ob uporabi prvega in tretjega odstavka 17. člena Zakona o pravnem postopku (Uradni list SFRJ, št. 4/77, 36/80, 69/82, 58/84, 74/87, 57/89, 20/90 in 27/90) s sklepom izreči za stvarno nepristojno in zahtevo za začasno zadržanje odstopiti pristojnemu sodišču - to je glede na določbe 9. in 10. člena ZUS Upravnemu sodišču. Upravno sodišče navaja, da je to vlogo prejelo 26.2.1998. Vrhovno sodišče pa navaja, da je s svojim dopisom št. II Upr z dne 24.2.1998 vlogo dne 16.2.1998 odstopilo Upravnemu sodišču. Očitno gre za pisno napako pri datumu, tako da je Ustavno sodišče (po ponovnih poizvedbah pri Upravnem sodišču) štelo, da je bila vloga 26.2.1998 odstopljena Upravnemu sodišču. Do tedaj Upravno sodišče o pritožnikovi zahtevi za začasno zadržanje po določbi 69. člena ZUS sploh še ni moglo odločati.

9. ZUS določa poseben rok za odločanje sodišča o začasnih odredbi. Vsaka prekoračitev takšnega roka še ne pomeni sama zase kršitve pravice do odločanja brez nepotrebnega odlašanja - pač pa to pomeni v konkretnem primeru in sicer iz razlogov, ki so navedeni v nadaljevanju.

10. Ustava določa v prvem odstavku 23. člena: "Vsak ima pravico, da o njegovih pravicah in dolžnostih ter o obtožbah proti njemu brez nepotrebnega odlašanja odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče." Pri presoji pojma "sojenje brez nepotrebnega odlašanja" ali "sojenje v razumnem roku", kakor to imenuje prvi odstavek 6. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (Uradni list RS, MP, št. 7/94 - v nadaljevanju: EKČP), je mogoče tudi v tem primeru uporabiti tri kriterije, ki jih je v svoji sodni praksi oblikovalo že Evropsko sodišče za človekove pravice. To sodišče je poudarilo, da je pravica vsakogar doseči odločitev sodišča v razumnem času izjemnega pomena za kakovost sojenja (sodba v zadevi *Guincho* z dne 10.7.1984, Publ. ECHR, Ser. A, Vol. 81, par. 38) in da EKČP zavezuje države pogodbenice, da organizirajo svoje pravne sisteme tako, da sodišča lahko izpolnjujejo zahteve iz prvega odstavka 6. člena EKČP, vključno z razumno dolžino postopka (sodba v zadevi *Bucholz* z dne 6.5.1981, Publ. ECHR, Ser. A, Vol. 42, par. 51, 61 in 63). Navedeni trije kriteriji pa so: 1. kompleksnost zadeve, 2. ravnanje pritožbene stranke in 3. ravnanje pristojnih oblasti, pri čemer je v vsakem posameznem primeru treba še posebej upoštevati okoliščine konkretnega primera.

11. Kar zadeva ravnanje pritožnika, mu je predvsem mogoče očitati, da je 19.1.1998 zahteval začasno zadržanje akta od sodišča, ki za odločanje o tem ni bilo stvarno pristojno.

Pritožnik je prava večša oseba in bi mu morala biti zakonska ureditev še toliko bolj znana. S tem je pritožnik začetno zamudo s svojim ravnanjem povzročil sam. Ker je bila zahtevana odločitev o začasnem zadržanju, za katero zakon izrecno določa kratke roke, v katerih morajo pristojni organi in sodišče odločiti, je jasno, da bi se moralo Vrhovno sodišče nemudoma, najkasneje pa v roku, ki ga ZUS določa za odločitev - to je v roku sedem dni, izreči za nepristojno in zadevo odstopiti pristojnemu sodišču. Če bi to sodišče odločilo v roku nadaljnjih sedem dni o tako prejeti zahtevi, potem niti Vrhovnemu niti Upravnemu sodišču ne bi bilo mogoče očitati, da je prekoračilo zakonsko določen rok za odločitev, ker bi takšno zamudo roka lahko pripisali navedenemu ravnanju pritožnika. Vendar pa ostaja dejstvo, da Vrhovno sodišče pritožnikove tožbe v upravnem sporu ni odstopilo Upravnemu sodišču v zakonsko določenem roku oziroma da je Upravno sodišče ni prevzelo v zakonsko določenem roku, ampak šele en mesec kasneje (namesto 1.1.1998 šele 30.1.1998).

Upravnemu sodišču je pri tem mogoče očitati, da niti v sedmih dneh po prejemu tožbe (to je po 30.1.1998) ni odločilo o začasnem zadržanju. Vendar drži, da bi tedaj takšno zahtevo lahko le zavrglo kot nedovoljeno. Zato je predvsem mogoče Vrhovnemu sodišču očitati, da se po 19.1.1998 več kot en mesec ni izreklo o svoji stvarni nepristojnosti in tako ni omogočilo Upravnemu sodišču, da bi odločilo po izpolnjenih procesnih predpostavkah iz drugega odstavka 30. člena ZUS o začasnem zadržanju v razumnem roku. Ta odločitev Vrhovnega sodišča predstavlja nezahtevno odločitev, kar pomeni, da kriterij kompleksnosti zadeve pri presoji odločanja brez nepotrebne odlašanja nima nobenega vpliva. Njegov vpliv je pri odločanju o začasnih zadržanih izpodbijanih aktov tudi sicer bistveno manjši, kot je lahko pri odločanju o vsebini zadev, ki so predmet sodnega odločanja.

12. V času odločanja o začasnem zadržanju ostaja odprto vprašanje, ali lahko imenovanemu notarju služba preneha le, če se v upravnem sporu o zakonitosti postopka imenovanja ugotovi, da on ni izpolnjeval zakonskih pogojev za notarja, ali tudi v primeru, če bi bil zaradi hudih napak v postopku razveljavljen le postopek izbire in bi ga bilo treba ponoviti, pa bi bil v ponovljenem postopku za notarja imenovan kdo drug. To je eno od vsebinskih vprašanj, na katera lahko odgovori šele vsebinska odločitev v upravnem sporu. Če je od odločitve o začasnem zadržanju odvisno, ali bo imela takšna vsebinska odločitev učinke tudi v konkretnem upravnem sporu, potem dobi ta odločitev še poseben pomen pri presoji, ali je bilo v konkretnem primeru ravnano v skladu s 23. členom. Pri tem je treba upoštevati, da so upravne odločbe, zoper katere ni pritožbe, izvršljive takoj (z vročitvijo), in ne šele po pravnomočnosti. Samo z odločitvijo o začasnem zadržanju takega akta lahko torej stranka v postopku odločanja o upravnem sporu prepreči učinke morebitne napačne upravne odločitve.

13. Dejstvo je, da so opustitve Upravnega sodišča in Vrhovnega sodišča povezane tudi z reorganizacijo upravnega sodstva. Vendar to dejstvo ne more biti razlog, ki bi opravičeval kršitev ustavne pravice. Država je dolžna organizirati sodstvo tako, da je zagotovljeno uresničevanje pravice iz 23. člena Ustave. Pri tem imajo vse in vsaka od treh vej oblasti - zakonodajna (da sprejme takšno zakonsko ureditev, ki bo ustrezna podlaga za pravočasno vzpostavitev sodne organizacije in učinkovito delovanje sodstva), izvršilna (da zagotovi materialne, kadrovske, tehnične in prostorske pogoje za uspešno izvrševanje sodne oblasti - 74. člen Zakona o sodiščih, Uradni list RS, št. 19/94 in 45/95) in sodna (da ob zagotovljenih splošnih pogojih odloči o pravici, obveznosti ali pravni koristi brez odlašanja) - svoj del odgovornosti in obveznosti, ki jih morajo izpolniti, da se zagotovi uresničevanje ustavne pravice do sojenja brez nepotrebne odlašanja. Velikih zaostankov na področju upravnega sodstva seveda ni mogoče odpraviti čez noč, toda ne glede na te velike zaostanke bi bilo treba še posebej paziti na to, da se ne bi temu pridružil še nespoštovanje povsem novih, šele s 1. januarjem letos uveljavljenih zakonskih zagotovil o hitrem odločanju o zahtevah za začasno zadržanje izvrševanja aktov, ki so v upravnem sporu izpodbijani. To obveznost narekuje državi 23. člen Ustave, prav tako pa to zahteva izpolnitev mednarodnopravne obveznosti, ki jo je Slovenija sprejela z ratifikacijo EKČP. Zato je treba ugotoviti, da je Upravno sodišče kršilo pritožnikovo pravico iz 23. člena Ustave s tem, ko v roku sedem dni od prevzema pritožnikove tožbe ni odločilo o predlagani začasni odredbi (ki bi jo seveda lahko tedaj le zavrglo), predvsem pa je bila z opustitvijo Vrhovnega sodišča, posebej glede odločitve o pritožnikovi zahtevi z dne 19.1.1998, kršena pritožnikova pravica iz 23. člena Ustave.

14. Ustavno sodišče je ob odločanju o sprejemu ustavne pritožbe v obravnavo odločilo, da se do pravnomočne odločitve v upravnem sporu zadrži izvrševanje odločbe o imenovanju notarke. Zadržalo pa je tudi izvrševanje akta Notarske zbornice, s katerim je bil določen in objavljen nastop dela notarke. Odločitev je bila sprejeta na podlagi 58. člena ZUstS. Odločitev o sprejemu pritožnikove ustavne pritožbe in odločitev o začasni odredbi je sicer sprejelo Ustavno sodišče na svoji seji, vendar ima ta odločitev naravo odločitve, ki jo praviloma sprejema senat Ustavnega sodišča (prvi odstavek 54. člena in četrti odstavek 55. člena ZUstS in 58. člen ZUstS) in ki pomeni šele prvo stopnjo v obravnavi ustavne pritožbe - šele začetek postopka odločanja o ustavni pritožbi, v kateri mora Ustavno sodišče zagotoviti kontradiktornost postopka po določbi 56. člena ZUstS v odnosu do organa, ki je izpodbijano odločbo izdal (ali jo opustil izdati), in v odnosu do morebitnih drugih strank postopka, v katerem je bila ali bi morala biti izdana odločitev, ki je predmet ustavne pritožbe. Z vročitvijo ustavne pritožbe in sklepa Ustavnega sodišča obema sodiščema in M. Z. je bila navedenim dana možnost, da se o dejstvih in okoliščinah, ki so pomembna za odločitev o ustavni pritožbi, izjavijo. Po sprejemu odločitve o vsebini ustavne pritožbe je moralo zato Ustavno sodišče preizkusiti še odločitev o začasnem zadržanju.

15. Na podlagi odgovora Upravnega sodišča je razvidno, da niso utemeljene pritožnikove navedbe o tem, da sodišče sploh še ne posluje in da ne more soditi, ker še niso izvoljeni sodniki tega sodišča. Sodišče posluje v sestavi, ki je oblikovana na podlagi veljavnih določb ZUS, in bo torej lahko odločilo o predlaganem začasnem zadržanju. Zato je Ustavno sodišče po določbi drugega odstavka 40. člena ZUstS v zvezi z 49. členom ZUstS v 2. točki izreka te odločbe določilo, kateri organ mora izvršiti odločbo, s katero je bila ugotovljena kršitev pravice do sojenja brez nepotrebnega odlašanja, in na kakšen način. Takšna odločitev je v skladu z določbo četrtega odstavka 15. člena Ustave, ki zagotavlja pravico do odprave posledic kršitve človekovih pravic.

16. Ustavno sodišče je obravnavalo tudi možnost, da bi o nadaljnjem trajanju začasnega zadržanja izvršitve izpodbijane odločbe Ministrstva odločilo samo, na podlagi 60. člena ZUstS.

Za takšno možnost se ni odločilo predvsem iz naslednjih razlogov.

17. Upravno in Vrhovno sodišče sta kršili pritožnikovo ustavno pravico samo s tem, da nista pravočasno odločili o pritožnikovem predlogu, naj se izvršitev izpodbijanega akta zadrži - ne pa morda z napačno odločitvijo o takšnem predlogu. S tem, da je Ustavno sodišče samo zadržalo izvrševanje izpodbijanega posamičnega akta, je, kolikor je bilo to mogoče, odpravilo škodljive posledice navedene kršitve - to je tega, da sodišča o predlogu sploh niso odločila. Če bi Ustavno sodišče ne zadržalo izvršitve izpodbijane odločbe, bi s tem postalo tudi morebitno poznejše odločanje upravnega sodišča brezpredmetno oziroma - ker bi se izpodbijana odločba (lahko) izvršila - sploh nemogoče, posledic, ki bi nastale pritožniku zaradi prepoznega odločanja o njegovi zahtevi za zadržanje, pa sploh ne bi bilo mogoče popraviti.

18. Ustavno sodišče je z začasnim zadržanjem izvršitve samo ohranilo smiselnost in možnost poznejšega odločanja sodišča, ki je za to pristojno po 69. členu ZUS. Možnost, da sodišče, ki odloča po tožbi v upravnem sporu, odloži izvršitev upravnega akta do izdaje sodne odločbe, je bila uzakonjena z ZUS šele z veljavnostjo od 1.1.1998. Gre za novo pravno sredstvo, glede katerega upravno sodišče še ni izoblikovalo nikakršne sodne prakse. Začasno zadržanje izvršitve upravnega akta po 69. členu ZUS zlasti - drugače kot takšno zadržanje po 58. členu ZUstS - ni vezano na kršitev ustavne pravice. Poleg tega je v četrtem odstavku 69. člena ZUS predvidena možnost, da sodišče izdajo odločitev veže na to, da se da zavarovanje za škodo, ki utegne nastati nasprotni stranki zaradi začasnega zadržanja izvršitve upravnega akta. Glede na to, da o začasnem zadržanju izvršitve odloča sodišče, ki bo moralo odločiti tudi o tožbi v upravnem sporu, se lahko postavi tudi vprašanje, ali je pri odločanju o zahtevi iz 69. člena ZUS odločilno samo primerjanje škod, ki bi lahko nastale posameznim udeležencem v postopku, ali pa na odločitev o takšni zahtevi vpliva tudi presoja o verjetni utemeljenosti tožbe v upravnem sporu - o tem bo presodilo upravno sodišče. Vse navedeno kaže, da bodo morala upravna sodišča določiti kriterije, po katerih bodo odločala o zahtevah po 69. členu ZUS. Poleg tega, da Ustavno sodišče glede na navedeno v spisu nima na razpolago vseh potrebnih podatkov, pa je tudi presodilo, da za odpravo posledic, ki so nastale pritožniku s tem, da upravno sodišče ni odločilo v zakonskem roku, ni potrebno (kaj šele nujno, kot to določa 60. člen ZUstS), da o

pritožnikovi zahtevi odloči samo, tega pa tudi ne zahteva narava ustavne pravice, ki je bila pritožniku kršena.

19. Ugovori, ki jih navaja M. Z. v odgovoru na ustavno pritožbo, se v celoti nanašajo na vprašanje utemeljenosti ali neutemeljenosti začasnega zadržanja akta. Zato se Ustavno sodišče v tej svoji odločitvi do njih ne opredeljuje posebej, ker bo to predmet odločanja pri pristojnem sodišču.

C.

20. Ustavno sodišče je to odločbo sprejelo na podlagi 59. člena ter drugega odstavka 40. člena in 49. člena ZUstS v sestavi: predsednik dr. Lovro Šturm ter sodniki dr. Peter Jambreč, dr. Tone Jerovšek, mag. Matevž Krivic, mag. Janez Snoj, Franc Testen, dr. Lojze Ude in dr. Boštjan M. Zupančič. Prvo točko izreka je sprejelo s šestimi glasovi proti dvema (proti sta glasovala sodnika Ude in Zupančič), drugo točko izreka pa s petimi glasovi proti trem (proti so glasovali sodniki Krivic, Ude in Zupančič). Ločena mnenja so napovedali sodniki Krivic, Ude in Zupančič.

P r e d s e d n i k
dr. Lovro Šturm